

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší správní soud rozhodl v senátě složeném z předsedkyně JUDr. Lenky Matyášové a soudců JUDr. Ludmily Valentové a JUDr. Jakuba Camrdu v právní věci žalobce: **M. V.**, zast. JUDr. Jiřího Všeckého, advokátem se sídlem v Hradci Králové, Orlická 163, proti žalovanému: **Zeměměřický a katastrální inspektorát v Pardubicích**, se sídlem Pardubice, Čechovo nábřeží 1791, o kasační stížnosti žalobce proti rozsudku Krajského soudu Hradec Králové, pobočky v Pardubicích ze dne 15. 11. 2007, č. j. 52 Ca 15/2007 - 140,

t a k t o :

- I. Kasační stížnost **se zamítá.**
- II. Žalovanému **se** náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti **nepřiznává.**
- III. Odměna JUDr. Jiřího Všeckého, advokáta se sídlem Orlická 163, Hradec Králové **se určuje** částkou 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

O d ů v o d n ě n í :

Kasační stížností podanou v zákonné lhůtě se žalobce (dále též „stěžovatel“) domáhá zrušení shora označeného rozsudku krajského soudu, kterým byla zamítnuta jeho žaloba, jíž se domáhal zrušení rozhodnutí žalovaného ze dne 31. 5. 2005, sp. zn. O-34/110/2005,

tímto bylo zamítnuto jeho odvolání a potvrzeno rozhodnutí Katastrálního úřadu pro Pardubický kraj, katastrálního pracoviště Pardubice ze dne 22. 3. 2005, sp. zn. OR-390/2004-602/3 o opravě chyby v katastru nemovitostí.

Rozhodnutím správního orgánu byl zamítnut návrh stěžovatele na opravu chyb v katastrálním operátu spočívající konkrétně v žádosti o zaevidování správné šíře parcely ve zjednodušené evidenci-původ pozemkový katastr (PK) 152/1, a to v části, která sousedila s parcelami PK 144/1 a 152/4; šíře pozemku dle stěžovatele, podle původního zaměření z roku 1918 měla být 3m, zatímco dle současného stavu (vytyčení provedené v r. 2000 v rámci záznamu podrobného měření změn) je zaevidována šíře 2,42 m. Současně byla podána žádost o zaevidování všech oprav a zapsání správných rozměrů a údajů parcel, které vznikly rozdělením části parcely č. 152/1 (PK). Rozhodnutí stojí na názoru, že nebyla zjištěna chyba předpokládaná ust. § 8 zákona č. 344/1992 Sb., o katastru nemovitostí České republiky, ve znění pozdějších předpisů, a není tak splněn předpoklad pro provedení opravy chybného údaje katastru.

V kasační stížnosti stěžovatel podrobně shrnuje celý průběh předchozího řízení před správním orgánem, jakož i řízení před krajským soudem. Namítá, že krajský soud nikterak ve svém rozsudku nehodnotí, z hlediska direktivy, jež byla předestřena v předchozím zrušovacím rozsudku Nejvyššího správního soudu, zda skutkový stav zasahuje právní sféru stěžovatele. Stěžovatel je vlastníkem pozemku p. č. 159/2, p. č. 159/3, p. č. 160/2, p. č. 161/1 a rovněž p. č. 161/2, které dohromady tvoří součást naříkané cesty o šíři 3 m, následně podél hranice pozemků p. č. 165/12 na straně jedné a p. č. 165/2 na straně druhé je cesta téměř vprostřed zcela nelogicky zúžena na profil 2,42 m. Již jen tato skutečnost svědčí o tom, že do právní sféry stěžovatele zasaženo bylo. Stěžovatel i jeho předchůdci byli vlastníky uvedené cesty, tato cesta vznikla v roce 1918, jak je zaznamenáno v listině ze dne 21. 4. 1918 a byla zřízena v šíři 3 m, nikoli v šíři 2,42 m. Stěžovatel dále uvádí, že v měřičském náčrtu na vytyčení hranic pozemků (č. zakázky 73 - 44/2000) je logická chyba, která představuje situování hranic původních parcel v přední části cesty široké 3 m a dále pak hranicích širokých 2,42 m, což zcela neodpovídá měřením a údajům uvedeným v listině ze dne 21. 4. 1918, kde je výslovně uvedena šíře 3 m v celém profilu cesty. Stěžovatel namítá, že smyslem a podstatou evidence v katastrálním operátu je rovněž zachycení takového stavu, který odpovídá skutečnému stavu území. Krajský soud, se dle stěžovatele zabýval pouze procesním postupem žalovaného, který shledal správným, aniž by se zabýval otázkou právní sféry stěžovatele, která byla úkonem správního orgánu dotčena. Stěžovatel uvádí, že žalobní body nebyly vyčerpány a je jich více (aniž však blíže konkretizuje – pozn. soudu) Krajský soud pouze uvádí, že pokud jde o proces obnovy katastrálního operátu v daném případě, potom při přenosu dat rastrového souboru byla dodržena všechna kritéria přesnosti. Úkolem soudu však bylo přezkoumat s ohledem na rozsudek NSS věcnou a právní podstatu správnosti úkonu správního orgánu ve vztahu k právní sféře stěžovatele, přitom v této souvislosti jde o šíři cesty z hlediska jejího skutečného užití pro potřeby obdělávání zemědělských pozemků. Soud se tak omezil pouze na formální posouzení věci aniž zkoumal, že došlo k zásahu do vlastnického práva stěžovatele.

Stěžovatel navrhuje, aby Nejvyšší správní soud napadený rozsudek krajského soudu zrušil a věc mu vrátil k dalšímu řízení.

Žalovaný v písemném vyjádření ke kasační stížnosti odkázal na odůvodnění svého rozhodnutí a uvedl, že se ztotožňuje s odůvodněním rozsudku krajského soudu; navrhl, aby byla kasační stížnost zamítnuta.

Důvodnost kasační stížnosti posoudil Nejvyšší správní soud v mezích jejího rozsahu a uplatněných důvodů (§ 109 odst. 2, 3 s. ř. s.). Neshledal přitom vady, které by odůvodnily postup dle ust. § 109 odst. 3 s. ř. s.

Stěžovatel podal dne 4. 7. 2005 u krajského soudu žalobu proti výše označenému rozhodnutí žalovaného. Krajský soud usnesením ze dne 28. 7. 2005, č. j. 52 Ca 57/2005 - 47 žalobu odmítl s odkazem na ust. § 70 písm. a) zákona č. 150/2002 Sb., soudní řád správní (dále „s. ř. s.“). Rozsudkem Nejvyššího správního soudu ze dne 13. 4. 2007, č. j. 5 As 29/2006 - 87 bylo usnesení krajského soudu zrušeno s tím, že rozhodnutí žalovaného je zásahem do práv a povinností předpokládaným ust. § 65 odst. 1 s. ř. s. a podléhá proto přezkumu ve správním soudnictví. Krajský soud poté v intencích zrušujícího rozsudku projednal žalobu meritorně, přezkoumal rozhodnutí žalovaného a dospěl k závěru, že jeho postup byl v souladu se zákonem a žalobu proto zamítl.

Nejvyšší správní soud na tomto místě považuje za nutné korigovat závěry stěžovatele stran toho, zda krajský soud respektoval právní názor vyjádřený Nejvyšším správním soudem ve zrušujícím rozsudku, či nikoli.

V rozsudku ze dne 13. 4. 2007, č. j. 5 As 29/2006 - 88 Nejvyšší správní soud vyslovil právní názor stran toho, zda rozhodnutí žalovaného podléhá soudnímu přezkumu, či zda spadá pod negativní enumeraci obsaženou v ust. § 70 písm. a) s. ř. s. a je tedy ze soudního přezkumu vyloučeno. Předmětem rozhodování kasačního soudu tak bylo toliko posoudit, zda krajský soud mohl návrh stěžovatele odmítnout nebo měl rozhodnutí správního orgánu přezkoumat. Nejvyšší správní soud ve svém rozhodnutí však nikterak nepředjímal, ani tak činit nemohl, zda rozhodnutí žalovaného bylo vydáno v souladu se zákonem či nikoli. Namítá-li tedy stěžovatel v kasační stížnosti, že se krajský soud neřídil závazným právním názorem Nejvyššího správního soudu, je nutno tuto námitku odmítnout.

Ze spisového materiálu vyplynulo následující:

Stěžovatel učinil dne 16. 9. 2004 u Katastrálního úřadu pro Královehradecký kraj, pracoviště Hradec Králové, návrh na opravu chyby v katastru dle § 8 zákona o katastru nemovitostí – uvedení správné šířky vymezených parcel, konkrétně uvádí, že parc. č. 152/1 (PK) byla vytvořena v roce 1918 geometrickým plánem podle něhož měla šířku 3 m, zatímco dnes má v nejužším místě šířku 2,42 m, což znemožňuje vjezd většiny vozidel na jeho pozemky. Dne 24. 9. 2004 bylo stěžovateli písemně sděleno, že oprava nebude provedena s konstatováním, že nebyla zjištěna chyba, která by provedení opravy odůvodňovala; stěžovatel byl současně upozorněn na to, že žádost je třeba doložit novým geometrickým určením pozemků dle § 46 vyhl. č. 190/1996 Sb., Stěžovatel opětovně dne 13. 10. 2004 požádal o provedení opravy údajů, které dle jeho vyjádření vznikly zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr.

Dne 14. 10. 2004 zahájil katastrální úřad řízení o opravě chyby v katastrálním operátu podle § 8 zákona č. 344/1992 Sb., zahájení řízení oznámil stěžovateli a jeho manželce, jakožto spoluvlastníci pozemků. V rozhodnutí ze dne 2. 11. 2004 správní orgán uvedl, že dotčené parcely nadále budou vedeny a evidovány podle výsledků obnovy a zobrazení v digitální mapě. Stěžovatel byl rovněž upozorněn na to, že pokud se zobrazení hranice pozemků v mapě neshoduje s jejím průběhem v terénu, je nutno předložit i nové geometrické určení hranice.

Rozhodnutím ze dne 13. 1. 2005 Zeměměřičský a katastrální inspektorát v Pardubicích, jakožto odvolací orgán výše označené rozhodnutí zrušil pro vady řízení, spočívající v tom, že nebyli o zahájení řízení uvědoměni všichni dotčení účastníci. Ve věci návrhu stěžovatele bylo následně vydáno v novém řízení rozhodnutí dne 22. 3. 2005, proti tomuto podal stěžovatel odvolání o němž rozhodl žalovaný rozhodnutím ze dne 31. 5. 2005, č. j. O-34/110/2005, proti tomuto rozhodnutí směřovala žaloba, o které rozhodoval krajský soud.

Předmětem sporu, který byl meritem všech vedených správních řízení, jakož i řízení před krajským soudem, je posouzení oprávněnosti námitky stěžovatele stran zúžení cesty jako součásti parcely (PK) 152/1 ve prospěch parcel č. 159/3, 161/2 a 165/2, stěžovatel se přitom dovolával a nadále dovolává geometrického plánu a snímků z roku 1918. Stěžovatel namítá nesprávnou šíři části dotčené parcely, tak jak byla zaevidována na základě vytyčení provedeného v roce 2000 v rámci záznamu podrobného měření změn.

Ze spisového materiálu bylo dále zjištěno, že geometrický plán 73 - 44/2000, který byl výsledkem podrobného měření, byl zapsán do katastru v položce výkazu změn 30/2000 z úřední povinnosti. V roce 2002 byla dokončena obnova operátu přepracováním souboru geodetických informací tvorbou digitální katastrální mapy, platnost obnoveného katastrálního operátu byla vyhlášena dne 10. 6. 2002. Vyhlášení platnosti operátu předcházelo námitkové řízení, při kterém a ještě 15 dní po jeho ukončení mohli vlastníci pozemků a jiní oprávnění účastníci vznést námitky dle ust. § 16 katastrálního zákona. Ze strany stěžovatele nebyla proti obnovenému operátu námitka vznesena.

Krajský soud žalobu podanou stěžovatelem zamítl, přitom shledal postup žalovaného správným, požadoval-li tento po stěžovateli předložení listiny, která by tvrzenou vzniklou chybu v geometrickém plánu opravila. Odkázal přitom na ust. § 8 odst. 2 katastrálního zákona, podle kterého není katastrální úřad oprávněn bez patřičného podkladu provedení opravy provést. Krajský soud se rovněž podrobně zabýval možností použitelnosti geometrického plánu z roku 1918, kterého se stěžovatel dovolává a řádně své závěry odůvodnil. V odůvodnění rozsudku se krajský soud vypořádal přesvědčivým a vyčerpávajícím způsobem i se samotným provedením procesu digitalizace a provedením doplnění údajů do souboru popisných informací, a to z hlediska oprávnění žalovaného k těmto úkonům. Nejvyšší správní soud neshledal v rozhodnutí krajského soudu pochybení, která by měla za následek jeho nezákonnost.

Smyslem vedení katastru nemovitostí je, aby bez dalšího poskytoval veřejnosti informaci o vlastnických a dalších právech k jednotlivým nemovitostem. Institut opravy

chyby v katastrálním operátu, jenž tvoří soubor geodetických informací, soubor popisných informací, souhrnné přehledy o půdním fondu, dokumentace výsledků šetření a měření a sbírka listin, umožňuje opravu chybného údaje v katastru nemovitostí při splnění podmínek pro opravu chyby podle § 8 katastrálního zákona.

Podle § 8 odst. 1 katastrálního zákona na písemný návrh vlastníka nebo jiného oprávněného nebo i bez návrhu opraví katastrální úřad chybné údaje katastru, které vznikly buď zřejmým omylem při vedení a obnově katastru, nebo nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud byly překročeny mezní odchylky stanovené prováděcím předpisem. Podle odst. 2 téhož ustanovení katastrální úřad opraví chybné údaje katastru, které vznikly nesprávnostmi v listinách, podle nichž byly zapsány, na základě opravy listiny provedené tím, kdo listinu vyhotovil nebo kdo je oprávněn opravu listiny provést. Podrobnější podmínky a postup pak upravuje prováděcí vyhláška ve svém šestém oddílu nazvaném činnosti při vedení katastru, který vedle problematiky zápisu jiných údajů katastru (§ 41), revize katastru (§ 42) a vyznačování změn údajů katastru v katastrálním operátu (§ 43, § 44 a § 45) postihuje rovněž problematiku opravy chyb v katastrálním operátu (§ 46 a § 47).

Pro jistou přehlednost lze s ohledem na shora uvedenou pozitivní právní úpravu rozdělit chyby v katastrálním operátu dle způsobu jejich vzniku na:

- chyby vzniklé zřejmým omylem při vedení a obnově katastru,
- chyby vzniklé na základě nesprávnosti v listině, podle které byl chybný údaj zapsán do katastru, a
- chyby vzniklé nesprávným geometrickým a polohovým určením – nepřesností při podrobném měření, zobrazení předmětu v katastrální mapě a při výpočtu výměr parcel, pokud došlo k překročení mezních odchylek stanovených prováděcí vyhláškou.

Jiné nesprávnosti obsažené v údajích katastru nemovitostí, na které nelze vztáhnout výše uvedené, nelze považovat za chyby podle katastrálního zákona. Prvotní otázkou je proto vždy posouzení samotné existence chyby, tj. zda se v konkrétním případě při zjištěných nesrovnalostech jedná skutečně o chybu, a teprve poté následuje určení, o kterou z výše uvedených chyb se jedná a podle toho pak výběr z možných způsobů nápravy chyby jak po stránce věcné, tak i po stránce procesní.

Katastrální úřad i z úřední povinnosti opravuje chybné údaje v katastru, které vznikly mj. buď zřejmým omylem při vedení a obnově katastru nebo nepřesnostmi při podrobném měření, zobrazení předmětu měření v katastrální mapě a při výpočtu výměr. Pokud tedy správní orgán 1. stupně (podřízená složka žalovaného, tedy KP Hradec Králové) v posuzovaném případě zjistil, že výměra zjištěná v katastrálním území Sedlice v rámci obnovy operátu evidence nemovitostí byla chybná a nerespektovala vlastnické hranice, nezbylo mu než chybný údaj opravit. Obnova operátu evidence nemovitostí

nemohla mít ovšem vliv na hmotněprávní vztahy k nemovitostem a nemohla tedy měnit vlastnictví k nim. Obnovou katastrálního operátu nedochází ke změně vlastnictví.

Opravou chyby v katastrálním operátu nemohou být změněny či nově založeny právní vztahy k nemovitostem evidovaným v katastru nemovitostí, nýbrž dojde pouze k (dodatečnému) nahrazení chybného údaje neodpovídajícího skutečnému stavu v katastrálním operátu údajem správným, který je v souladu se skutečností. Opravou chyby v katastrálním operátu má být dosaženo pouze souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji. Mění se tedy údaje evidované v katastru, aniž by se tak však mohlo založit či pozbyt vlastnické či jiné právo k nemovitosti (§ 5 odst. 7 katastrálního zákona). Řízením o opravě chyby proto zásadně nelze řešit spory o existenci a obsah vlastnického práva či jiného věcného práva k nemovitosti; např. opravou geometrického a polohového určení vlastnické hranice nelze zasáhnout do vlastnického práva.

Stěžovatel ostatně ani nenamítá, že byl dotčen na svém vlastnickém právu snížením výměry svých pozemků, pouze namítá, že zúžením cesty, která je součástí jedné z parcel, má ztížený přístup motorovými vozidly na své pozemky. Tato námitka je však zcela nepatřičná. Samotným „údajem“ o nově evidované šíři cesty, která však reálně v terénu nedoznala změny a stěžovatel ji po celou dobu v této podobě užíval (když teprve v roce 2004 namítá nesprávnost údaje a dovozuje nemožnost vjezdu motorových vozidel) nemohl být stěžovatel na svém právu, resp. jak uvádí, své právní sféře, jakkoli dotčen. Má-li za to, že došlo k reálné změně hranic jeho pozemků, resp. k tomu, že výměra uvedená v katastru nemovitostí neodpovídá skutečnosti, je pouze na něm, aby toto své tvrzení prokázal a odpovídajícím způsobem listinami doložil (na tuto skutečnost byl stěžovatel opakovaně v průběhu správního řízení upozorněn).

Jak již bylo uvedeno, katastrálnímu úřadu rozhodně nepřísluší v tomto řízení rozhodovat o vlastnickém právu k nemovitostem - rozhodováním v řízení o opravě chyb v katastrálním operátu se řeší pouze otázka, kdo bude evidován jako vlastník určitých nemovitostí v katastru. Rozhodnutí z takového řízení vzešlé tak nemá hmotněprávní, nýbrž jen evidenční účinky a nezasahuje se jím do soukromoprávních vztahů (viz rozhodnutí Nejvyššího soudu ČR ze dne 3. 1. 2005, sp. zn. 22 Cdo 1840/03). Spor o vlastnictví nemůže být řešen a ani vyřešen katastrálním úřadem v řízení, v němž katastrální úřad rozhoduje o návrhu na provedení opravy dle § 8 katastrálního zákona; případný spor o vlastnictví náleží do kompetence obecného soudu, který o něm rozhodne v občanském soudním řízení. Není proto rovněž na místě stěžovatelova námitka stran omezení vlastnického práva.

Lze na tomto místě proto uzavřít, že institut opravy chyb v katastrálním operátu slouží k uvedení údajů katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin, není prostředkem k rozhodování o správnosti zápisu věcného práva k nemovitostem a opravou chyb v katastrálním operátu se tak nemění právní vztahy k nemovitostem.

Nad rámec odůvodnění výše Nejvyšší správní soud konstatuje, že povahou rozhodnutí o provedení, resp. neprovedení opravy údajů v katastrálním operátu, se dále zdejší soud zabýval např. ve svém rozhodnutí ze dne 7. 8. 2006, č. j. 2 As 58/2005 - 125 (zveřejněno pod č. 986/2006 Sb. NSS, přístupno též na www.nssoud.cz), kde konstatoval,

že: „Rozhodnutí o neprovedení opravy údajů v katastrálním operátu podle § 8 zákona ČNR č. 344/1992 Sb., katastrálního zákona, je rozhodnutím ve smyslu § 65 odst. 1 s. ř. s.“ Již v tomto rozsudku byla také podrobně vyložena povaha institutu opravy v katastrálním operátu: „Institut opravy v katastrálním operátu tedy slouží k uvedení údajů v katastru do souladu s listinami založenými ve sbírce listin. Mění se jím evidované údaje, aniž by se tak mohlo založit či pozbýt vlastnické či jiné právo k nemovitosti - to plyne i z ust. § 5 odst. 7 katastrálního zákona. Opravou má být pouze dosaženo souladu mezi evidovanými a skutečnými údaji, a to bez ohledu na to, zda původní zápis byl podložen rozhodnutím o vkladu, či se jednalo o záznam údajů o právních vztazích plynoucích z rozhodnutí jiných orgánů nebo z listin právní vztahy osvědčujících. Nelze ani obecně říci, že údaje v katastru mají pouze evidenční význam – podle § 1 odst. 4 zákona č. 265/1992 Sb., o zápisech vlastnických a jiných věcných práv k nemovitostem zápisy mají právní a evidenční účinky podle tohoto zákona; nerozhodné je, že zápis vliv na vznik, změnu nebo zánik práva nemá (§ 14 odst. 3 cit. zákona). V rozsahu, v jakém do právních a evidenčních vztahů zasahuje zápis sám, zasahuje do nich i provedená oprava... K evidovaným údajům se také váže povinnost vlastníka a jiných oprávněných osob označit ve stanovené lhůtě trvalým způsobem hranice svých pozemků podle § 10 odst. 1 písm. b) katastrálního zákona nebo povinnost ohlásit katastrálnímu úřadu změny údajů katastru týkající se jejich nemovitosti [§ 10 odst. 1 písm. d) katastrálního zákona]; jejich porušení pak zakládá sankční odpovědnost (§ 23 katastrálního zákona). Významu zapsaných skutečností odpovídá i význam jejich oprav, které jsou prostředkem ochrany před nesprávným zápisem skutečností z listin vyplývajících.“

(...)

„Údaje jsou do katastru nemovitostí zapisovány vždy na základě listin, které dokládají evidované skutečnosti. Rozhodnutím o opravě chyby v katastrálním operátu (§ 8 zákona ČNR č. 344/1992 Sb., katastrálního zákona) lze opravit hranice mezi parcelami, pokud jejich evidence před provedením opravy nemá oporu v založených listinách. Pro posouzení věci není rozhodné, kdy k chybě došlo, ale zda katastrální úřad zjistil, že geometrické určení předmětných nemovitostí uvedené v operátu je chybné a že je třeba toto určení opravit tak, aby zachycený stav odpovídal zjištěným podkladům. Pokud má žalobkyně za to, že v katastru nemovitostí má být u parcely v jejím vlastnictví evidována výměra před opravou, musí pro nové označení hranice (a tedy výměry pozemku) předložit listinu, která takovou změnu bude odůvodňovat.“

Rovněž i ve svém rozsudku ze dne 31. 5. 2006, č. j. 5 As 16/2005 - 88 (příst. na www.nssoud.cz) Nejvyšší správní soud uvedl: „Podle ustanovení § 5 odst. 7 katastrálního zákona opravou chyby nemohou být dotčeny právní vztahy, pokud jejich změna není doložena listinou. Z tohoto ustanovení vyplývá, že opravu lze provést pouze v případě, že pro ni je podklad v listině, která je uložena ve sbírce listin katastrálního úřadu. Pokud chyba vznikla při vedení a obnově katastru a v geometrickém plánu vyhotoveném katastrálním úřadem nebo jeho právním předchůdcem, opraví katastrální úřad geometrické a polohové určení hranice pozemku z úřední povinnosti... Uvedeným způsobem lze opravovat pouze zřejmé omyly, přičemž žádný předpis tento termín nedefinuje. Je vždy nutné posoudit konkrétní případ a konkrétní situaci, ale obecně je možné říci, že zřejmý omyl je taková chyba, která je jasná odborníkovi na danou oblast. Výkladem platné právní úpravy lze dovodit, že postupem podle § 8 katastrálního zákona je možné opravovat nejenom chyby vzniklé za trvání katastru nemovitostí (tedy vzniklé od 1. 1. 1993), ale i chyby, které vznikly na základě zřejmého omylu při vedení dřívější evidence

nemovitostí. Nelze uvedeným postupem však odstranit chyby, které vznikly při vedení pozemkového katastru či pozemkové knihy.“

Nejvyšší správní soud konstatuje, že nebyly zjištěny vytýkané vady správního rozhodnutí, pro které by měl Krajský soud v Hradci Králové – pob. Pardubice napadené rozhodnutí správního orgánu zrušit (§ 103 odst. 1 písm. b) s. ř. s.). Soud se přezkoumatelným způsobem vypořádal s námitkami uvedenými v žalobě a pokud se po přezkoumání rozhodnutí správního orgánu krajský soud ztotožnil se závěry obsaženými v rozhodnutí žalovaného, když tyto závěry shledal správnými, nezbylo mu, než žalobu proti rozhodnutí správního orgánu zamítnout.

Nejvyšší správní soud dospěl k závěru, že důvody uvedené v kasační stížnosti stěžovatelem podřazené pod ust. § 103 odst. 1 písm. a) a b) s. ř. s., nebyly prokázány, a proto podanou kasační stížnost podle ust. § 110 odst. 1 s. ř. s. jako nedůvodnou zamítl.

Stěžovatel, který neměl v tomto soudním řízení úspěch, nemá právo na náhradu nákladů řízení (§ 60 odst. 1, § 120 s. ř. s.) a žalovanému, který byl v řízení úspěšný, náklady řízení nevznikly, resp. je neúčtoval. Proto soud rozhodl, že žalovanému se náhrada nákladů řízení o kasační stížnosti nepřiznává.

Stěžovateli byl pro řízení o kasační stížnosti ustanoven soudem advokát; v takovém případě platí hotové výdaje a odměnu za zastupování stát (ustanovení § 35 odst. 8 s. ř. s., ustanovení § 120 s. ř. s.). Soud proto určil odměnu advokáta částkou 1 x 2100 Kč za jeden úkon právní služby – doplnění kasační stížnosti a 1 x 300 Kč paušální náhrady hotových výdajů, v souladu s ustanovením § 9 odst. 3 písm. f), ustanovením § 7, ustanovením § 11 odst. 1 písm. d) vyhlášky č. 177/1996 Sb., ve znění pozdějších předpisů; celkem tedy odměna advokáta činí 2400 Kč. Protože ustanovený advokát je plátcem daně z přidané hodnoty (dále jen „daň“), zvyšuje se tento nárok vůči státu o částku odpovídající dani, kterou je tato osoba povinna z odměny za zastupování a z náhrad hotových výdajů odvést podle zákona č. 235/2004 Sb., o dani z přidané hodnoty, v tehdy platném znění. Částka daně, vypočtená dle ustanovení § 37 odst. 1 a ustanovení § 47 odst. 3 zákona č. 235/2004 Sb., činí 456 Kč. Ustanovenému zástupci se tedy přiznávají náhrady nákladů v celkové výši 2856 Kč. Tato částka bude vyplacena z účtu Nejvyššího správního soudu do šedesáti dnů od právní moci tohoto rozhodnutí.

P o u č e n í: Proti tomuto rozsudku **n e j s o u** opravné prostředky přípustné.

V Brně dne 27. listopadu 2008

JUDr. Lenka Matyášová
předsedkyně senátu